

La Comédiathèque

Nici mort !

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit.

Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită.

Orice reprezentare publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Jean-Pierre Martinez este membru al SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Pentru orice cerere de autorizare privind reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul site-ului său oficial:

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Nici mort!

Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Într-un pat de spital, un bărbat care și-a pierdut memoria în urma unei operații de ultimă șansă vede perindându-se toate femeile pe care le-a uitat. Oare una dintre ele este femeia vieții lui?

Personaje:

un bărbat și o femeie
(sau mai mulți bărbați și mai multe femei)

© La Comédiathèque

O cameră impersonală, mobilată doar cu un pat de o persoană, o noptieră și un scaun. O femeie în pijama cu dungi doarme în pat. Telefonul ei mobil, aflat pe noptieră, începe să sune. Se trezește și răspunde.

Femeia – Da? Da, eu sunt... Bine... Nu, nu, mă urc imediat în mașină și vin. Mulțumesc că m-ați sunat...

Pune telefonul pe noptieră și rămâne o clipă pe gânduri. Se ridică și iese.

Tăcere. Muzică exagerat de dramatică.

Telefonul începe din nou să sune. Muzica se oprește. Se aude mesajul robotului telefonic.

Femeia (din off) – Ați sunat la teatru (se poate adăuga numele teatrului în care se joacă spectacolul). Momentan nu suntem aici. Vă rugăm să nu lăsați niciun mesaj; nici noi nu vă vom lăsa vreunul. Nu uitați să vă închideți telefonul și să uitați de toate celelalte.

Întineric.

Muzică de așteptare de la robotul telefonic.

Lumină.

Un bărbat în pijama cu dungi doarme în pat. Intră o femeie care ar putea fi mama lui (haine demodate, fără machiaj, mers lipsit de energie). Se apropie de pat.

Femeia – E timpul... (Cum el nu răspunde, ridică vocea și îl scutură zdravăn.) E timpul!

Bărbatul se trezește brusc și o privește, puțin dezorientat.

Bărbatul – Mamă? Dar ce cauți aici?

Femeia – E timpul, băiatul meu.

Bărbatul – Timpul? Cât e ceasul?

Femeia – Nu știu. Dar e timpul.

Bărbatul – Dar... timpul pentru ce?

Încearcă să se ridice, apoi se oprește ca să-și recapete puterile.

Femeia – Hai, leneșule! Fă un efort, ce naiba! Ridică-te și umblă!

Își mai revine puțin.

Bărbatul – Parcă am mai auzit asta undeva.

Femeia – Din păcate, trebuie să-ți repet asta în fiecare dimineață. (Bărbatul își privește mama cu mirare.) Ești bine? Arăți cam ciudat...

Bărbatul – Tocmai tu îmi spui asta? Ascultă, mamă, să nu te superi, dar...

Femeia – Ce?

Bărbatul – Eu te credeam moartă...

Femeia – Păi... sunt.

O pauză.

Bărbatul – Știam eu că e ceva schimbat la tine.

Femeia (*bosumflată*) – A, da?

Bărbatul – Nu, dar... în bine, te asigur! Și tata?

Femeia – A murit și el. Dar tu ești sigur că n-ai murit?

Bărbatul – Nu cred...

Femeia – Deci nu ești sigur.

Bărbatul – Mă gândesc că atunci când ești mort, știi, nu?

Femeia – Ei, asta... Mănânci bine, măcar?

Bărbatul – Nu știu... De ce?

Femeia – Dacă poți să mănânci, înseamnă că nu ești mort.

Scotocește în buzunarul hainei și scoate un măr, pe care i-l întinde.

Femeia – Uite, ți-am adus ceva.

Ia mărul cu o oarecare neîncredere.

Bărbatul – Un măr... Ca vrăjitoarea din Albă-ca-Zăpada...

Femeia – Te crezi Albă-ca-Zăpada?

Bărbatul – Sunt doar prudent.

Femeia – Te temi chiar de propria mamă?

Bărbatul – Îți reamintesc că, teoretic, ești moartă.

Femeia – Mă crezi vrăjitoare, asta e?

Bărbatul – De apa liniștită mă feresc. De mama moartă, cu atât mai mult...

Femeia privește în jur.

Femeia – Nu e prea vesel locul ăsta...

Pare că abia acum observă și el încăperea.

Bărbatul – Nu... Unde suntem?

Femeia – Seamănă cu un spital de psihiatrie.

Bărbatul – Presupun că dacă aș fi nebun, m-ar fi băgat într-o cămașă de forță.

Femeia – Dar soția ta? Vine să te vadă din când în când?

Bărbatul – Nu... Adică nu-mi amintesc prea bine... Sunt însurat?

Femeia – Și prietenii tăi? Ai măcar prieteni?

Bărbatul – Nu știu. N-am văzut pe nimeni.

Femeia – Ce să-i faci, așa ai fost mereu... De când erai mic... N-ai fost niciodată prea popular...

Bărbatul – Mulțumesc... Chiar îmi ridici moralul...

Femeia – Până și eu mă întreb de ce am venit. Nici mort nu ești!

Bărbatul – Îmi pare rău că te dezamăgesc încă o dată.

Femeia – Tu chiar le-ai ratat pe toate în viață. *(Se ridică și pornește spre ieșire, apoi se întoarce o ultimă dată.)* Până și moartea.

Iese. El privește mărul, mușcă din el și pune restul pe noptieră. Mestecă o vreme, apoi înghite.

Bărbatul – Deci nu sunt mort...

Întuneric.

Muzică de așteptare de la robotul telefonic.

Lumină.

Bărbatul în pijama cu dungi este întins în pat. Se trezește încet, se ridică în șezut și privește în jur, fără să pară că știe ce caută acolo. Intră aceeași femeie, dar pare cu douăzeci de ani mai tânără (haine mai tinerești, ruj, atitudine hotărâtă). Aduce pe o tavă un mic dejun simplu.

Femeia – Bună dimineața!

Bărbatului îi ia ceva timp să se dezmeticească.

Bărbatul – Bună dimineața...

Femeia – Cum te simți?

Bărbatul – Bine... Cred.

Femeia – Uite, ți-am adus micul dejun.

Bărbatul – Mic dejun la pat? Mulțumesc, dar... cu ce ocazie?

Ea nu răspunde, zâmbeste îngăduitor și se așază lângă pat.

Femeia – Nu știu cum e cafeaua. Sigur nu e espresso.

Bărbatul – Nu-i nimic, o beau și așa... Parcă sunt mahmur.

Începe să bea cafeaua și să mănânce o felie de pâine prăjită.

Femeia – Scuze, cred că pâinea e fără sare...

El zâmbeste și continuă să mestece.

Bărbatul – Știi la ce mă gândeam?

Femeia – Nu...

Bărbatul – Nu cred că poți schimba cu adevărat lucrurile.

Femeia – Lucrurile? Adică...

Bărbatul – Sau oamenii.

Femeia – Aha...

Bărbatul – Eu, de exemplu, cu familia mea... Mi-am dat seama de la început că n-avea cum să funcționeze.

Femeia – Familia ta? Îți reamintesc că eu sunt soția ta...

Bărbatul – Nu, nu vorbeam despre asta, bineînțeles. Tu ești altceva... *(O pauză.)* Și ești sigură că suntem căsătoriți?

Femeia – De ce mă întrebi asta?

Bărbatul – Nu știu... Dorm într-un pat de o persoană...

Femeia – A, da...

Bărbatul – Nici măcar nu-mi amintesc că sunt căsătorit, îți dai seama? Doctorul mi-a spus că e normal. Încă nu mi-am recăpătat memoria de scurtă durată.

Femeia – Suntem căsătoriți de douăzeci de ani...

Bărbatul *(absent)* – Da, e ciudat, nu? „Încă nu v-ați recăpătat memoria de scurtă durată.” Asta e ultimul lucru pe care l-am auzit și e singurul pe care mi-l amintesc... *(O pauză.)* Nu știu... Poate de aici mi se trage...

Femeia – Ce?

Bărbatul – Nevoia asta pe care am avut-o mereu de a strica totul... Ca să nu risc să fiu dezamăgit... *(Ia mărul și îl privește.)* Când viermele e deja în măr, n-are cum să se termine bine pentru nimeni.

Femeia – În afară de vierme... *(El o privește surprins, iar ea se corectează imediat.)* Scuză-mă, nu știu de ce am spus asta...

Bărbatul – Nu, ai dreptate... La vierme nu se gândește nimeni niciodată.

Femeia – Și, oricum, tu nu ești un măr.

Bărbatul – Nu știu. Nu mai știu.

Femeia – Ți-ai luat medicamentele?

Bărbatul – Ce medicamente?

Femeia – Îți aduc un pahar cu apă.

Iese. El mai mușcă o dată din măr. Ea revine cu ceva schimbat în îmbrăcăminte (un accesoriu) sau în coafură (o perucă). Nimic extravagant, dar ceva foarte vizibil și puțin ciudat. El pare să nu observe nimic. Ea îi întinde un pahar cu apă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Bărbatul – Mulțumesc.

Ia pastilele pe care i le întinde și le înghite. Ea îl privește fix.

Bărbatul – Ce e? Ce am?

Femeia – Trebuie să-ți spun ceva.

Bărbatul – Bine.

Femeia – Nu e ușor.

Bărbatul – Mă sperii...

Femeia – Nu, nu e vorba despre tine. Adică da, dar...

Bărbatul – Bine...

Femeia – Ei bine, uite... eu... nu sunt chiar... cine crezi tu că sunt.

Bărbatul – Cum adică? Dar eu nu cred nimic despre tine.

Femeia – Totuși, eu sunt soția ta.

Bărbatul – Vrei să spui că... mă înșeli?

Femeia – Nu, nu despre asta e vorba. Adică...

Bărbatul – Adică ce?

Femeia – Nu te înșel în sensul acela... Dar te-am înșelat.

Bărbatul – Când? Cu cine?

Femeia – În orice caz, nu cu alt bărbat. Stai liniștit.

Bărbatul – Nu eram neliniștit.

Femeia – Nu, prin „te-am înșelat” vreau să spun că nu ți-am spus adevărul. Te-am mințit.

Bărbatul – În legătură cu ce?

Femeia – Cu totul. Dintotdeauna. De fapt, nu sunt chiar femeie...

Bărbatul – Sunt căsătorit cu un bărbat și n-am observat niciodată?

Femeia – Nici bărbat nu sunt.

Bărbatul – Am înțeles... Undeva între cele două, deci.

Femeia – Aș spune mai degrabă: niciuna, nici alta.

Bărbatul – Bun... Atunci de asta n-am avut niciodată copii, presupun.

Femeia – Da... Printre altele...

Bărbatul – Mai e și altceva?

Femeia – Eu nu sunt de aici.

Bărbatul – De aici? Dar unde suntem, de fapt?

Femeia – Vin dintr-o altă lume decât a ta.

Bărbatul – Ești vrăjitoare... Ca într-un serial vechi de televiziune.

Femeia – Vrăjitoarele nu există. Toată lumea știe asta.

Bărbatul – Deci nici vrăjitoare nu ești.

Femeia – Ți amintești de mama mea?

Bărbatul – Nu.

Femeia – M-a adus pe lume după ce a primit vizita unui extraterestru.

Tăcere. El o privește, căutând parcă un răspuns.

Bărbatul – Parcă am mai auzit undeva o poveste asemănătoare.

Femeia – Poate la biserică. În legătură cu sarcina Fecioarei Maria.

Bărbatul – Da... Sau poate e de la medicamente...

Întineric.

Muzică de așteptare de la robotul telefonic.

Lumină.

Aceeași cameră, dar câteva detalii arată acum limpede că este un salon de spital (de pildă, o fișă medicală la capătul patului și o perfuzie de cealaltă parte a noptierei). Același bărbat se trezește în același pat. Intră aceeași femeie, de data aceasta în halat alb de medic.

Femeia – Ei, domnule? Cum vă simțiți azi?

Bărbatul – Bine... Adică... Dar ce faceți în camera mea?

Femeia – A... Numai întrebarea asta îmi arată că încă nu v-ați recăpătat complet memoria de scurtă durată.

Bărbatul – Nu-mi amintesc nimic... în afară de faptul că mi-ați mai spus asta.

Femeia – Nu vă faceți griji, se întâmplă des după o intervenție de genul acesta. Când umbli la creier...

Bărbatul – La creier? Înțeleg...

Femeia – Dacă încă înțelegeți ce vi se spune, e deja ceva... Ascultați, n-are rost să ne mințim, starea dumneavoastră... este foarte îngrijorătoare.

Bărbatul – Îngrijorătoare pentru mine, presupun?

Femeia – Mi-ar fi plăcut să vă pot da vești bune, dar ce vreți? Nu sunt Dumnezeu-Tatăl.

Bărbatul – Ceea ce, pentru mine, ar fi mai degrabă o veste bună.

Femeia – Vi se pare?

Bărbatul – Să te trezești după o operație pe creier și să-l vezi pe Dumnezeu-Tatăl...

Femeia – Desigur... Așadar, rezultatele primelor analize nu sunt prea încurajatoare... pentru dumneavoastră.

Bărbatul – Am înțeles.

Femeia – Dacă încă auziți, e deja un semn bun...

Bărbatul – Deci spuneți că... e grav.

Femeia – Doamne... Nu neapărat...

Bărbatul – Cum adică?

Femeia – Grav este că... nu știm deloc ce aveți.

Bărbatul – A... Și bănuiesc că asta... e grav pentru dumneavoastră.

Femeia – Dacă nu știm ce aveți, nu știm nici cum să vă tratăm. Pe scurt, nu știm ce să facem... Iar când nu știi ce să faci, nu știi nici ce să spui. Sincer, domnule, nu știu ce să vă spun...

Bărbatul – Ascultați, doamnă doctor... Pot să vă spun „doamnă doctor”?

Femeia – Am făcut medicina la București... (*Încântată.*) Dar da, vă rog. Spuneți-mi doamnă doctor.

Bărbatul – Știu că vă faceți multe griji pentru mine, dar pe mine... mă îngrijorează mai degrabă starea psihică a soției mele.

Femeia – Soția dumneavoastră? Ei, asta-i bună...

Bărbatul – E greu de crezut, dar... imaginați-vă că soția mea se crede marțiană.

Femeia – Ia te uită...

Bărbatul – Nu pareți prea surprinsă.

Femeia – Ba da, desigur, dar... Ca să vă spun adevărul... (*Consultă dosarul.*) Nici nu știam că sunteți căsătorit... În orice caz, nu apare în fișa dumneavoastră medicală.

Bărbatul – Poate au considerat că nu e o boală suficient de gravă ca să fie trecută acolo.

Ea râde puțin forțat.

Femeia – În orice caz, v-a revenit simțul umorului. Și asta e un semn bun, nu? Îl cunoașteți pe Ionesco?

Bărbatul – Nu personal.

Femeia – Eugen Ionescu. În străinătate a devenit celebru ca Ionesco. Și eu mă numesc Ionescu. Mama susține că suntem rude foarte îndepărtate.

Bărbatul – Serios?

Femeia (*confidențial*) – Între noi fie vorba, în familia mea se pare că avem mai mult talent pentru teatrul absurdului decât pentru neurochirurgie.

Bărbatul – Mulțumesc, doamnă doctor Ionescu. Exact genul de vorbă liniștitoare pe care un pacient vrea s-o audă de la chirurgul lui când se trezește din anestezie...

Femeia – Cu plăcere. Pentru asta sunt aici. Dacă mai aveți întrebări, nu ezitați.

Bărbatul – Și... pentru soția mea puteți face ceva?

Femeia – Soția dumneavoastră? Doamne... Mai întâi ar trebui să fim siguri că aveți într-adevăr o soție...

Bărbatul – A, da, bineînțeles.

Femeia – Și apoi că soția dumneavoastră nu este cu adevărat extraterestră.

Bărbatul – Cum adică?

Femeia – Recunoașteți că, dacă presupusa dumneavoastră soție este într-adevăr marțiană, n-o putem considera nebună doar pentru că spune că vine de pe Marte.

Bărbatul – Privit așa, e adevărat...

Femeia – În orice caz, așa ne învață la facultatea de medicină.

El o privește ca și cum abia acum ar vedea-o cu adevărat.

Bărbatul – E incredibil, doamnă doctor Ionescu...

Femeia – Ce anume?

Bărbatul – Cât de mult semănați cu soția mea. Adică... cât de mult ați semăna cu soția mea dacă aș fi însurat.

Femeia – Și totuși... vă asigur că eu nu vin de pe Marte.

Bărbatul – Nu, dumneavoastră sunteți de pe Pământ. Din România. Și... dumneavoastră m-ați operat, nu?

Femeia – Din păcate pentru dumneavoastră... Îmi imaginez că un medic venit din alt colț al galaxiei poate v-ar fi putut salva.

Bărbatul – Credeți?

Femeia – Se spune că ființele acelea sunt mult mai evolute decât noi. Putem presupune, în mod rezonabil, că și medicii lor sunt mai bine pregătiți decât niște simpli rezidenți de la spitalul ăsta...

Bărbatul – Da, mă rog...

Femeia – Aveți dreptate... La atâtea presupuneri, nici nu știu dacă mai putem vorbi despre ceva rezonabil, nu? Vă las să vă odihniți... Mai trec pe la dumneavoastră mai târziu...

Bărbatul – Mai pot să vă cer un serviciu?

Femeia – Atâta timp cât nu-mi cereți să vă salvez viața...

Bărbatul – Dacă dați de soția mea, spuneți-i că nu sunt însurat.

Femeia – N-o să uit.

Bărbatul – Mulțumesc.

Ea se pregătește să plece, dar se întoarce o ultimă dată spre el.

Femeia – Pot să vă rog și eu ceva?

Bărbatul – Atâta timp cât nu mă întrebați cum mă cheamă.

Femeia – Mi-ați mai putea spune o dată „doamnă doctor”?

Bărbatul – Mulțumesc, doamnă doctor Ionescu. La revedere, doamnă doctor.

Întuneric.

Muzică de așteptare de la robotul telefonic.

Lumină.

Bărbatul stă în pat și privește în gol. Intră femeia, îmbrăcată ca un preot.

Femeia – Bună ziua, fiule.

Bărbatul (*abia surprins*) – Bună, tată...

Femeia – Sunt preotul acestui spital.

Bărbatul – Bună ziua, părinte.

Femeia – Am venit imediat ce m-ați chemat.

Bărbatul – Sunteți sigur că eu v-am chemat?

Femeia – Cineva mi-a spus să vin să vă văd. O doctoriță pe nume Ionescu.

Bărbatul – A, da... Chirurgical meu...

Femeia – Am înțeles că e destul de urgent... Dar dacă simțiți că nu sunteți pregătit, pot reveni mai târziu.

Bărbatul – Nu, nu, vă rog. Și apoi, măcar s-o fac și pe asta. Pentru orice eventualitate. Numai că nu știu cât timp e valabil...

Femeia – Valabil?

Bărbatul – Mă refer la ultima împărtășanie. Dacă nu mor imediat după, cât timp mai e valabilă? Trei luni, să zicem? Ca o adeverință medicală.

Femeia – Recunosc că... nu m-a mai întrebat nimeni asta. Și, până acum, n-am avut ocazia să verific...

Bărbatul – Vreți să spuneți că niciunul dintre enoriașii dumneavoastră n-a supraviețuit după ce a primit ultima împărtășanie?

Femeia – Adică... da...

Bărbatul – Și sunteți sigur că sunt ortodox?

Femeia – Ei bine... Recunosc că nu m-am gândit niciodată să cer certificatul de botez în asemenea împrejurări. Nu prea-mi imaginez un muribund mințind în legătură cu religia doar ca să primească ultima împărtășanie. Nu sunteți sigur că sunteți ortodox, fiule?

Bărbatul – Nu-mi amintesc nici să fi fost evreu sau musulman. Și, cum nu sunt circumcis... Sunteți sigur că nu sunt circumcis?

Femeia – Doamne...

Bărbatul – Iertați-mă că vă pun în încurcătură cu toate întrebările astea. Dar, știți, nu prea am experiență. E prima mea ultimă împărtășanie...

Femeia – Da, îmi imaginez... Măcar vreți să vă spovediți, fiule?

Bărbatul – Nu știu, e... obligatoriu?

Femeia – Să spunem că e foarte recomandat. Pentru mântuirea sufletului.

Bărbatul – Bine... Până la urmă, ce am de pierdut?

Femeia – Vă ascult, fiule.

Bărbatul se gândește, apoi o privește ca și cum abia atunci ar observa-o.

Bărbatul – Trebuie să vă mărturisesc că...

Femeia – Da?

Bărbatul – E puțin stânjenitor.

Femeia – Și de ce, fiule?

Bărbatul – Semănați atât de mult cu soția mea.

Femeia – Înțeleg...

Bărbatul – Înțelegeți că, pentru un bărbat însurat, să aibă impresia că duhovnicul lui seamănă cu soția...

Femeia – Stați liniștit, fiule. Chiar dacă aș fi soția dumneavoastră, tot aș fi legată de taina spovedaniei...

Bărbatul – Bine... Dar nu prea știu de unde să încep...

Femeia – Începeți cu sfârșitul.

Bărbatul – E foarte greu să te spovedești când ți-ai pierdut memoria, să știți...

Femeia – Măcar vă simțiți vinovat, fiule? Ar fi un început...

Bărbatul – Nu știu... Mai ești vinovat dacă nu-ți mai amintești nici măcar ce ai făcut?

Femeia – Chiar nu vă amintiți nimic?

Bărbatul – Nici măcar unde mi-am parcat mașina.

Femeia – Cum nu sunteți în stare să vă mărturisiți păcatele, vă dau totuși dezlegare. Să spunem că vă acord beneficiul îndoielii...

Bărbatul – Mulțumesc că aveți încredere în mine, părinte. O să încerc să nu vă dezamăgesc.

Femeia – Dar să nu uitați să vă puneți sufletul în ordine când veți putea.

Bărbatul – Promit. Jur pe mormântul dumneavoastră.

Îl binecuvântează făcând semnul crucii.

Femeia – În numele Tatălui, al Mamei și al Fiului.

Bărbatul – Amin.

Întineric.

Muzică de așteptare de la robotul telefonic.

Lumină.

Bărbatul își revine treptat în pat. Intră femeia, în ținută de femeie de afaceri, cu un laptop într-o servietă.

Femeia – Bună ziua, stimat domn!

Bărbatul – Bună ziua...

Femeia – Scuzați-mă o clipă, nu durează mult.

Bărbatul – Vă rog...

Scoate laptopul din servietă, îl pornește și îl așază pe noptieră astfel încât el să vadă ecranul.

Femeia – Vă amintiți parola de la Wi-Fi?

Bărbatul – Nu-mi amintesc nici măcar cum mă cheamă.

Femeia – Nu-i nimic, ne descurcăm și fără. *(Își drege glasul.)* Stimate domn, am vrut să vă văd cât mai repede, fiindcă am vești foarte bune pentru dumneavoastră.

Bărbatul – Un produs nou, poate? Un tratament-minune? Ceva care să-mi salveze viața.

Femeia – Mi-ați luat vorba din gură, stimate domn. Într-adevăr, noile produse financiare pe care vreau să vi le propun v-ar putea schimba viața.

Bărbatul – Din asta înțeleg că nu sunteți medic.

Femeia – Sunt consiliera dumneavoastră financiară. Aveți un cont la Banca Generală Română, nu-i așa?

Bărbatul – Da, poate.

Femeia – Și vă pot asigura că sunteți printre cei mai buni clienți ai noștri.

Bărbatul – Cu atât mai bine. Pentru că nu sunt sigur nici măcar că sunt un bun ortodox...

Femeia – Stați liniștit, nu trebuie să fiți credincios ca să speculați la bursă. Iar fiindcă sunteți client privilegiat, am ținut să vă prezint cu prioritate noile noastre oportunități de investiții, cu randamente absolut excepționale.

Bărbatul – A, da...

Femeia – Uitați-vă la graficul acesta. *(Îi arată o curbă.)* Noul nostru fond de investiții, Phoenix, a crescut cu 27% în șase luni.

Bărbatul – Phoenix? Sună încurajator. Dar de ce se numește așa?

Femeia – Pentru că, din păcate, cu un an înainte Phoenix pierduse 73% din valoare. E o investiție riscantă, rezervată celor mai curajoși investitori, dar renaște mereu din propria cenușă!

Bărbatul – Nu sunt sigur că pot spune același lucru despre mine.

Femeia – Haideți, sunt sigură că sunteți un luptător. Pe termen lung, bursa e întotdeauna o investiție câștigătoare.

Bărbatul – Știți, termenul lung, în cazul meu... V-am spus că tocmai am primit ultima împărțășanie?

Femeia – Tocmai la asta voiam să ajung, stimate domn. Nu vă ascund că trebuie să vă hotărâți repede. E o oportunitate excepțională, dar nu va fi pentru toată lumea. Numai clienții cei mai receptivi vor putea profita de ea.

Bărbatul – Nu sunt sigur că mai sunt foarte receptiv nici măcar la tratamentele medicale. Sincer, încep să mă întreb dacă nu cumva sunt deja mort...

Deschide servieta și scoate o broșură, pe care i-o întinde cu un zâmbet comercial.

Femeia – Stați liniștit... Avem și o gamă completă de asigurări de viață și deces.

Bărbatul (*luând documentul*) – Mulțumesc...

Femeia – Vă las să vă gândiți, stimate domn. Nici nu vrem să vă hărțuim, nu-i așa? Noi suntem aici, înainte de toate, ca să vă consiliem...

Bărbatul – Da, sigur. O să mă gândesc.

Femeia – Vă las. Mai am și alți potențiali investitori de văzut în instituția asta. Apropo, ce este? Un fel de azil de bătrâni?

Bărbatul – O secție de îngrijiri paliative.

Femeia – Exact. Atunci, pe curând. Dar gândiți-vă repede, stimate domn. Mai ales în cazul dumneavoastră, nu aveți timp de pierdut... și ar fi păcat să ratați o asemenea oportunitate.

Întineric.

Muzică de așteptare de la robotul telefonic.

Lumină.

O persoană este întinsă în pat, fără să i se poată vedea fața. Intră bărbatul, îmbrăcat în haine de stradă de altă epocă, cu un buchet de flori în mână (este presupusul tată al femeii extraterestre văzute mai devreme). Văzând că femeia doarme, pune florile pe noptieră și iese din nou. Femeia se trezește și se ridică în șezut. Privește buchetul. Bărbatul revine cu o vază plină cu apă.

Bărbatul – N-am vrut să te trezesc...

Femeia (*puțin dezorientată*) – Mulțumesc pentru flori.

Bărbatul pune florile în vază și așază vaza pe noptieră.

Bărbatul – Cum te simți?

Femeia – Am dormit prost... În coșmarul meu tu erai bolnav, iar eu veneam să te văd.

Bărbatul – Dar tu nu ești bolnavă.

Ea pare surprinsă.

Femeia – Atunci ce cauți într-un pat de spital?

Bărbatul – Dar, iubito! Ești la maternitate. Tocmai ai născut...

Femeia – A, da...

Bărbatul – Probabil ești încă sub efectul anesteziei.

Femeia – Anestezie?

Bărbatul – A fost puțin complicat, îți explic mai târziu. Dar nu-ți face griji, acum o să fii bine.

Femeia – Și copilul?

Bărbatul – E fetiță.

Femeia – O fetiță? Minunat...

Bărbatul – Adică, atunci când spun fetiță...

Femeia – Pot s-o văd?

Bărbatul – A fost puțin complicat. Îți explic...

Femeia – N-a supraviețuit nașterii, asta e?

Bărbatul – Nu, n-a murit, stai liniștită. Adică... atunci când spun stai liniștită...

Femeia – Ce? Ce s-a întâmplat? A avut probleme la naștere? O să rămână cu sechele?

Bărbatul – Nu... Ea... Se pare că nu va avea sechele. Doar că...

Femeia – E mongoloidă!

Bărbatul – Nici asta. Și, apropo, acum se spune mai degrabă «are sindrom Down».

Femeia – Nu-mi pasă cum se spune! E normală sau nu?

Bărbatul – Da... și nu.

Femeia – Cum adică da și nu? Ori e normală, ori nu, nu?

Bărbatul – Să spunem că e normală... pentru o extraterestră.

O pauză.

Femeia – Înțeleg...

Bărbatul – Cum adică înțelegi? Nu pari deloc surprinsă...

Femeia – Ba da, sigur, dar... Acum îmi amintesc.

Bărbatul – Îți amintești? Ce îți amintești? (*Părand să înțeleagă ceva.*) Vrei să-mi spui că m-ai înșelat cu un extraterestru și abia acum ți-ai adus aminte?

Femeia – Nu e deloc ce crezi, te asigur.

Bărbatul – A, nu?

Femeia – Un copil... nu înseamnă neapărat un tată și o mamă. Gândește-te la Pruncul Iisus și la Fecioara Maria, de exemplu!

Bărbatul – Fecioara Maria? Îți bați joc de mine? Nu mă cheamă Iosif și știu să recunosc o femeie adulteră când văd una.

Femeia – E puțin mai complicat decât atât...

Bărbatul – Soția mea m-a înșelat cu un extraterestru. Tocmai a născut un alien, iar eu trebuia să fiu tatăl! Mi-e greu să-mi imaginez ceva mai complicat decât atât!

Femeia – Și ești sigur că e normală...

Bărbatul – Cum adică normală? Arată ca un extraterestru din filme, îți spun!

Femeia – Mă întreb doar... cum poate un ginecolog să știe dacă un bebeluș extraterestru e normal sau nu, când nici măcar nu știe de pe ce planetă vine tatăl.

Bărbatul (*abătut*) – Ai dreptate... Mai ales când ginecologul lucrează tot în spitalul ăsta. Măcar asta știm sigur...

Întuneric.

Muzică de așteptare de la robotul telefonic.

Lumină.

Bărbatul este din nou în pat, privind în gol. Intră femeia, într-o ținută sobră, cu o servietă în mână.

Femeia – Bună ziua, domnule. Îmi cer scuze că am întârziat puțin. Am avut un mic incident.

Bărbatul – Ne cunoaștem?

Femeia – Pardon, uitasem. Nu ne-am întâlnit niciodată. Sunt doamna Columbescu, notarul dumneavoastră.

Bărbatul – Columbescu?

Femeia – Numele ăsta vă spune ceva?

Bărbatul – Să mă gândesc... Columbescu, Columb, Columbia, columbaniu... Columbescu... Nu, în mod clar, primul lucru care-mi vine în minte e că am deja un picior în groapă.

Femeia deschide servieta și scoate câteva hârtii.

Femeia – Tocmai despre asta e vorba. Așa cum am stabilit, am pregătit actele pe care mi le-ați cerut.

Bărbatul – A, da...?

Femeia – Testamentul dumneavoastră. Vă amintiți?

Bărbatul – Nu.

Femeia – Oricum, e întotdeauna bine să-ți pui lucrurile în ordine. Pentru orice eventualitate...

Bărbatul – Da, mi-a spus și un preot asta nu demult.

Femeia – Nimeni nu e veșnic, nu? Chiar eu, venind încoace, am avut o tamponare ușoară. Un șofer neatent. Putea fi mult mai grav. De asta am și întârziat.

Bărbatul – Aha, de asta notarul vine după preot. Mă și miram...

Femeia – A trebuit să completăm constatarea amiabilă... Idiotul nu voia să recunoască faptul că era vinovat. Și era preot, culmea... Se pare că și un preot poate fi de rea-credință...

Bărbatul – Un preot care, în mod ciudat, seamăna și el foarte mult cu soția mea, bănuiesc.

Femeia – Dar nu vreau să vă rețin prea mult. Și eu sunt deja foarte în întârziere... (*Îi întinde un teanc de foi și un stilou.*) Pofțiți. Dacă sunteți amabil, parafați și semnați. Bineînțeles, nu e nevoie să citiți chiar tot.

Bărbatul ezită puțin înainte să ia documentul și stiloul.

Bărbatul – Bine, bănuiesc că n-am de ales. Am impresia că-mi semnez condamnarea la moarte...

Încearcă să semneze, dar se oprește după câteva încercări nereușite.

Femeia – E vreo problemă?

Bărbatul – Stiloul dumneavoastră nu scrie.

Femeia – Dați-mi să văd... *(Se apleacă asupra documentului.)* A, nu... Doar că... am uitat să vă spun. E cerneală invizibilă.

Bărbatul – Cerneală invizibilă?

Femeia – Suc de lămâie, dacă preferați.

Bărbatul – Am înțeles...

Femeia – Haideți, semnați. *(În timp ce el parafează și semnează.)* Înțelegeți, notarii nu sunt întotdeauna primiți cu brațele deschise în secțiile de îngrijiri paliative.

Bărbatul – Ce ciudat.

Femeia – Și totuși, am auzit că aici aduc chiar și clovni. În speranța de a mai scurta suferința unor pacienți făcându-i să moară de râs. Personal, nu cred că există ceva mai trist decât un clovn. Dumneavoastră?

Bărbatul – Poate un notar...

Femeia – Circul, în general. E sinistru. Întotdeauna mi s-a părut că miroase a moarte. Ca să nu mai vorbim de bâlciuri.

Bărbatul – Parcă vorbeați despre suc de lămâie...

Femeia – Ce vreți? Există mereu rude mai suspicioase. Unii se tem că cineva ar putea pune un om pe patul de moarte să semneze orice, să-l lase fără economii și pe moștenitori fără moștenire.

Bărbatul – Deci, dacă dați peste vreunul la ieșire, îi arătați testamentul și îi spuneți: vedeți, n-a semnat nimic.

Femeia – Exact.

Bărbatul – Iar când ajungeți la birou, țineți documentul deasupra unei lumânări ca să se închidă la culoare sucul de lămâie. Făceam și eu asta când eram copil.

Femeia – Toți am fost copii, nu?

Bărbatul – Dar numai notarii și-au păstrat sufletul de copil...

Femeia – Trebuie să plec. Mai am și alți muribunzi de văzut până diseară.

Bărbatul – Din simplă curiozitate... Ce scrie, în mare, în testament?

Femeia – Vă lăsați toate bunurile unei fundații al cărei scop este să stabilească un contact cu civilizațiile extraterestre.

Bărbatul – Dacă asta mă ajută măcar să reiau legătura cu soția mea...

Întineric.

Muzică de așteptare de la robotul telefonic.

Lumină.

Bărbatul se trezește în pat. Femeia revine în halat alb.

Femeia – Bună ziua, domnule.

Bărbatul – Bună ziua, doamnă doctor.

Femeia – De data asta nu vă mai întreb cum vă simțiți. E genul de întrebare pe care o pui din reflex și apoi îți dai seama că n-ar fi trebuit.

Bărbatul – N-ați văzut cumva ieșind de aici o doamnă notar cu un testament semnat cu cerneală invizibilă?

Femeia – Stimate domn, cred că în stadiul în care ne aflăm... vreau să spun, în stadiul terminal în care vă aflați... nu mai are rost să ne ascundem după deget, nu?

Bărbatul – Să înțeleg că tot nu aveți vești bune pentru mine?

Femeia – Ne mai datorați destui bani. Măcar adevărul vi-l datorez eu. A fost, cum se spune, operația de ultimă șansă. Din păcate, operația n-a reușit. Îmi pare foarte rău.

Bărbatul – Nu mă miră. N-am avut niciodată noroc...

Femeia – Să nu aveți niciun regret. În jargonul nostru, când spunem „operație de ultimă șansă”, înseamnă o operație care nu are nicio șansă să reușească.

Bărbatul – Înțeleg.

Femeia – Povestea cu «operația de ultimă șansă» e doar o formulă de medic ca să țină familia și pacientul în suspans până la deznodământul fatal.

Bărbatul – Da, cred că am înțeles ideea...

Femeia – Cunoașteți mulți bolnavi care au scăpat după o operație de ultimă șansă?

Bărbatul – Nu, recunosc...

Femeia – Ei, vedeți... Și nu putem crede că toți bolnavii au avut chiar atât de puțin noroc...

Bărbatul – Deci sunt condamnat.

Femeia – Eu n-aș folosi cuvinte atât de brutale, dar... da, stimate domn, a venit vremea să faceți bilanțul vieții și să vă încheiați socotelile cu societatea. Începând cu societatea care deține pachetul majoritar al acestui spital...

Bărbatul – Vă mulțumesc pentru sinceritate, doamnă doctor Ionescu.

Femeia – Din păcate, trebuie să vă rog să nu-mi mai spuneți „doamna doctor”.

Bărbatul – A, da?

Femeia – După ce mi-au reexaminat diplomele și rata mortalității din secția mea, conducerea spitalului a considerat că ar fi mai bine să mă mute la contabilitate.

Bărbatul – Înțeleg, dar atunci... ce căutați aici, mai exact?

Femeia – Ei bine... Când vorbeam despre încheierea socotelilor, nu era o metaforă... Am venit cu nota de plată, stimate domn. O să ne părăsiți, desigur, dar nu vă imaginați că vă lăsăm să plecați fără să plătiți. Iar asigurarea dumneavoastră de sănătate nu acoperă tot... Nu v-a recomandat nimeni o poliță privată suplimentară?

Bărbatul – Și dacă nu-mi permit să plătesc?

Femeia – Ar putea afecta serios mântuirea sufletului dumneavoastră. Știți, în ultima vreme... departamentul nostru de recuperare a creanțelor e de o eficiență redutabilă.

Bărbatul – Mai eficient decât secția de chirurgie, în orice caz.

Femeia – Să spunem că... în spitalul ăsta, cei de la recuperare sunt mult mai eficienți decât cei de la neurochirurgie... Iar acționarii noștri au acum relații foarte sus-puse.

Bărbatul – Adică... acolo sus?

Femeia – Ce vreți? Fondurile de investiții care ne conduc erau deja administrate de morți-vii. Au început prin a cumpăra cămine de bătrâni, spitale, biserici, cimitire... Logic, până la urmă au cumpărat participații și în rai, și în iad.

Bărbatul – Și atunci?

Femeia – Atunci dumneavoastră alegeți... Dar să știți că rău-platnicii sunt foarte prost văzuți în rai.

Întineric.

Muzică de așteptare de la robotul telefonic.

Lumină.

Bărbatul este în pat. Intră femeia, îmbrăcată în negru și purtând o coasă.

Femeia – Ei, stimate domn? A venit ora marii plecări? Nu văd valiza. Între noi fie vorba, n-o să vă folosească acolo unde mergeți, dar se pare că oamenii se simt mai liniștiți dacă o au...

Bărbatul – E o coasă adevărată?

Femeia – Asta? Nu, bineînțeles... E falsă. Din plastic. Uitați!

Ia lama și o îndoiaie.

Bărbatul – Am înțeles.

Femeia – O coasă adevărată... Doamne ferește. S-ar putea răni cineva.

Bărbatul – Mai ales într-un spital.

Femeia – Coasa e doar un simbol. Ca mătura pentru o vrăjitoare sau toiagul pentru un episcop. Ca să ne recunoască lumea imediat.

Bărbatul – Asta e adevărat. Eu v-am recunoscut din prima.

Femeia – Măcar nu mai trebuie să ne prezentăm. Vă imaginați scena? „Bună ziua, sunt Moartea. Am venit să vă retez și ultima suflare, după ce contabilul spitalului v-a cosit și ultimii bani.”

Bărbatul – Măcar nu duceți lipsă de umor...

Femeia – Cu noi n-o să vă plictisiți, o să vedeți. Ei, sunteți pregătit?

Bărbatul – Doamne... Cât se poate de pregătit. Și ce trebuie să fac?

Femeia – Dumneavoastră, nimic. Eu doar sting lumina...

Bărbatul – Dumneavoastră mă însoțiți în ultima călătorie?

Femeia – Nu, stați liniștit. Eu sunt doar mesagerul, ca să zic așa. Sau poștașul, dacă preferați. Vin cu scrisoarea recomandată, cu confirmare de primire. După aceea...

Bărbatul – Am înțeles... Îmi mai dați un minut?

Femeia – Dacă vreți să mergeți la toaletă pentru ultima oară înainte de plecare, acum e momentul. După aceea n-o să mai aveți cu ce. Credeți-mă, vine o vârstă când asta nu are numai dezavantaje.

Întineric.

Muzică de așteptare de la robotul telefonic.

Lumină.

Bărbatul, așezat pe pat, se ridică având o valiză în mână. Femeia intră într-un costum cu aspect extraterestru.

Femeia – Bună, dragule.

Bărbatul – Dar nu înțeleg... Unde a dispărut...

Femeia – Moartea? Am trimis-o să ne aducă două cafele de la automat. Nu credeam că o să fie atât de ușor să scap de ea. Dar n-avem timp de pierdut...

Bărbatul – Deci era adevărat? Chiar sunt însurat?

Femeia – La fel de adevărat cum e faptul că eu sunt extraterestră.

Bărbatul – Dar... cum e posibil?

Femeia – E o poveste puțin complicată... De fapt, mama mea... Dar îți povestesc pe drum.

Bărbatul – Ce drum?

Femeia – Te duc pe planeta de unde vin.

Bărbatul – Și ce se va întâmpla acolo?

Femeia – Crede-mă, spitalele noastre sunt mult mai performante decât acesta.

Bărbatul – Și bănuiesc că nu există niciun risc să dau acolo peste vreun rezident de la spitalul ăsta.

Femeia – Niciunul.

El aruncă o privire în jur.

Bărbatul – Și nu ne mai întoarcem niciodată aici?

Femeia – Nu-mi spune că o să-ți fie dor de locul ăsta.

Bărbatul – Începusem să mă obișnuiesc.

Femeia – Dacă preferi, poți să aștepti până se întoarce Moartea de la Psihiatrie cu termosul și coasa ei de plastic. Până la urmă, te-ai spovedit și ai primit și ultima împărtășanie. Poți încerca varianta cu preotul...

Bărbatul – Nu prea am încredere... Pariul lui Pascal... N-am avut niciodată noroc la pariuri. De fapt, n-am avut noroc în general. Am ratat până și operația de ultimă șansă, darămite operația Sfântului Duh.

Femeia – Preferi să te încredințezi unei extraterestre?

Bărbatul – Dacă seamănă cu soția mea, de ce nu? Deci nu ne mai întoarcem niciodată...

Femeia – Ba da, poate într-o zi. Dar nu prea curând.

Bărbatul – Peste foarte mult timp, vrei să spui?

Femeia – Timpul... Pe el va trebui să-l uiți... Acum trebuie să plecăm. O văd pe cealaltă că începe să-și piardă răbdarea, acolo, cu coasa ei adevărată din plastic...

Bărbatul – O să fie dezamăgită, sigur. I-am spus doar că merg la toaletă...

Femeia – Ea își imaginează că, după moarte, oamenii urcă direct la Cer, însoțiți de îngerul păzitor. N-am vrut s-o contrazicem.

Bărbatul – Și, până la urmă, în cazul meu nu greșește cu totul. Numai că îngerul păzitor e o marțiană.

Femeia – Tocmai de asta prefer să plecăm înainte să se întoarcă. Dumnezeu e ca Moș Crăciun: în ziua în care îl vezi, nu mai crezi în el. (*Îi întinde mâna.*) Mergem?

Bărbatul (*ezitând*) – O să fie și mama acolo?

Femeia – Ți-am spus... Nu e raiul... O să fie chiar și Fecioara Maria.

Bărbatul – Nu credeam că o să aud vreodată asta. Totuși, mă întreb dacă nu cumva am înnebunit.

Femeia – Viața e o terapie lungă din care nu ieșim întotdeauna vindecați.

Bărbatul – E și o boală lungă din care toți ieșim morți. În ce constă operația?

Femeia – Un transplant de creier.

Bărbatul – A... Atunci ar fi bine să facem întâi o copie de siguranță...

Femeia – O să-ți transplantăm un creier marțian. Din păcate, nu vom putea recupera datele din memoria pe care o ai acum.

Bărbatul – Ei... Oricum, aproape că nu-mi mai aminteam nimic. Și nici nu aveam numai amintiri frumoase. Până la urmă, nu e mare lucru. Nu regret nimic. O iau de la zero...

Femeia – Parcă ai începe o viață nouă...

Bărbatul – Cu tine... aș merge până la capătul lumii...

Ea îi ia mâna.

Femeia – Atunci hai să mergem...

Ies.

Întuneric.

Muzică de așteptare de la robotul telefonic.

Lumină.

Camera este goală. Patul e liber. Intră o doctoriță însoțită de un asistent medical, amândoi în halate albe.

Femeia – A, aici nu mai e nimeni...

Bărbatul – Nu. Tipul ne-a părăsit ieri. Îl operase doamna doctor Ionescu...

Femeia – Ultima ei operație...

Bărbatul – Și ultima ei victimă...

Femeia – Un loc liber pentru următorul.

Bărbatul – În schimb, azi-dimineață am avut deja trei nașteri la maternitate.

Femeia – Unii pleacă, alții vin... Marele ciclu al vieții.

Încep să iasă.

Bărbatul – Știți ce s-a ales de ea?

Femeia – A murit?

Bărbatul – Vorbeam despre Ionescu.

Femeia – A... Și ea a plecat de aici. Cred că acum face teatru.

Bărbatul – Tot e mai bine decât să fii mort.

Femeia – Da... Poate...

Întuneric.

Muzică de așteptare de la robotul telefonic.

Voce din off – Nu închideți, Dumnezeu vă va răspunde în curând...

Muzica reîncepe.

Voce din off – Nu închideți, Marte vă va răspunde în curând...

Muzica reîncepe.

Voce din off – Nu închideți, Ionescu vă va răspunde în curând...

Muzica reîncepe.

Ton de ocupat sau de apel întrerupt.

Sfârșit.

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentare publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română

<https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/>

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPREZENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită